

Atsakymas į Jobo klausimą

*„Jei žmogus miršta, ar jis vėl gyvens?“
Jobas 14:14*

Nėra kitos temos, kuri domintų visus labiau nei ši įdomi Jobo užduota klausimas. Įprastomis aplinkybėmis niekas nenori mirti, tačiau visi supranta, kad, kiek žinoma žmonijai, mirtis laukia kiekvieno žmogaus. Todėl visų širdyse ir daugelio lūpose skamba klausimas, ar yra gyvenimas po mirties.

Per amžius žmonės, sielvartaudami dėl artimųjų mirties ir būdami įsitikinę, kad galiausiai patys žlugs prieš didįjį priešą – mirtį, – sukūrė įvairiausių filosofijų, kad nuramintų savo baimes ir paneigtų tai, kas yra tragiškai tikra. Jie priėmė tikėjimą, kad mirtis nėra tokia, kokia atrodo; kad tai yra priemonė, kuria žmonės patenka į kitą, kilnesnę gyvenimo sferą arba, kai kuriais atvejais, į amžinų kančių būseną.

Kur yra mirusieji? Kas atsitinka, kai žmogus miršta? Ar mirusieji yra gyvesni už gyvuosius? Prieš tūkstančius metų teisusis Jobas paklausė žodžių, cituojamų mūsų pradžios eilutėje: „Jei žmogus miršta, ar jis vėl gyvens?“ Čia Dievo pranašas kalbėjo milijardų vardu, kurie gedėjo dėl savo artimųjų netekties ir kurie patys, kaip ir visa žmonija, bijojo neišvengiamos mirties.

Jobas turėjo asmeninį ir gyvybiškai svarbų interesą gauti atsakymą į savo klausimą, nes jis ką tik paprašė Dievo leisti jam mirti (Job 14:13). Jobas nebuvo pavargęs gyventi, bet buvo išsekęs nuo

kančių iki tokio taško, kad ėmė abejoti, ar gyvenimas tokiomis sąlygomis yra vertas. Jokūbas rašė: „Jūs girdėjote apie Jobo kantrybę“ (Jokūbo 5:11). Jobui reikėjo kantrybės, nes Dievas leido, kad jį ištiktų sunkios nelaimės. Jo bandos, jo gyvuliai ir jo šeima buvo sunaikinti. Jis prarado sveikatą ir susirgo bjauria odos liga, kuri apėmė visą jo kūną. Galiausiai jo žmona nusisuko nuo jo ir pasakė: „Prakeik Dievą ir mirk“ (Jobas 2:9).

Tačiau Jobas neturėjo jokio ketinimo prakeikti Dievą. Jis pasitikėjo Dievu, nors ir nesuprato, kodėl jam buvo leista taip smarkiai kentėti. Suprantama, kad jis siekė išsilaisvinimo iš kančių, jei tai būtų Dievo valia, todėl jis meldėsi: „O, kad Tu paslėptum mane kapuose, kad Tu mane paslėptum, kol praeis Tavo rūstybė, kad Tu man paskirtum nustatytą laiką ir prisimintum mane!“ (Jobo 14:13).

Taip paprašęs Dievo leisti jam mirti, Jobas mąstė, kas atsitiktų, jei Dievas išklaustų jo maldą ir leistų jam mirti. Taigi jis paklausė, kaip sakoma mūsų pradžios tekste: „Jei žmogus miršta, ar jis vėl gyvens?“ Jobas klausė remdamasis savo patirtimi ir jausmais. Tačiau, kaip Dievo pranašas, jo žodžiai yra dieviškai įkvėpti, todėl žinome, kad jis suformulavo klausimą apie gyvenimą po mirties taip, kad jis atitiktų Dievo Žodžio tiesą šiuo klausimu.

Svarbu pastebėti, kad Jobas neklausė: „Jei žmogus miršta, ar jis yra gyvesnis nei bet kada?“ Jis taip pat neklausė: „Jei žmogus miršta, ar tai reiškia, kad jis nuėjo į dangų ar į kančių vietą?“ Jobas žinojo, kad kai žmogus miršta, jis yra miręs, todėl jis paklausė: „Ar jis vėl gyvens?“ Taigi, mūsų dėmesys atkreipiamas į didžiąją pagrindinę Biblijos tiesą, kad gyvenimas po mirties priklauso nuo mirusiųjų

atgaivinimo. Yra viltis dėl gyvenimo po mirties ne todėl, kad mirties nėra, bet todėl, kad Dievas pažadėjo panaudoti savo galingą jėgą, kad mirusiuosius sugrąžintų į gyvenimą. Jobas tikėjo, kad jei jam būtų leista mirti, kad išvengtų tolesnių kančių, Dievas vėliau jį prikelia. Jis sakė: „Visą savo paskirtą laiką aš lauksiu [mirties], kol ateis mano permaina [iš mirties į gyvenimą]. Tu pašauksi, ir aš tau atsakysiu: tu trokš savo rankų darbo.“ Jobas 14:14, 15

Prisikėlimo viltis

Būtent šią prisikėlimo viltį turėjo Jobas, ir ji yra taip aiškiai ir su tokiu guodžiančiu užtikrinimu išdėstyta Naujajame Testamente. Apaštalas Paulius rašė: „Kadangi per žmogų atėjo mirtis, per žmogų atėjo ir mirusiųjų prisikėlimas“ (1 Korintiečiams 15:21). Šiame tekste tobulas „žmogus“ Adomas pažeidė dieviškąjį įstatymą ir užtraukė sau bei savo palikuonims mirties bausmę. Tobulas „žmogus“ Jėzus mirtimi užėmė nusidėjėlio vietą ir taip sudarė galimybę Adomo palikuonims išsilaisvinti iš mirties per prisikėlimą. Būtent tai Paulius turėjo omenyje, kai rašė: „Nusidėjimo atlygis – mirtis, o Dievo dovana – amžinasis gyvenimas per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“ (Romiečiams 6:23).

Kodėl kyla painiava?

Daugelio painiavos dėl gyvenimo po mirties šaknys glūdi Edeno sode. Dievas tarė Adomui: „Nevalgi iš gėrio ir blogio pažinimo medžio, nes, kai iš jo valgysi, tikrai mirsi.“ (Pradžios 2:17). Vėliau Šėtonas, kalbėdamas per gyvatę, paklausė levos apie tai, sakydamas: „Ar Dievas tikrai pasakė, kad jūs neturite valgyti iš jokio sodo medžio?“ leva patvirtino

tai, ką Dievas buvo pasakęs, įskaitant jo teiginį, kad už nepaklusnumą bus baudžiama mirtimi. Pradžios 3:1-3

Tada Šėtonas, atsakydamas levai, tarė: „Jūs tikrai nemirsite“ (Pradžios 3:4). Tai buvo akivaizdus Kūrėjo žodžių paneigimas. Iš esmės Šėtonas apkaltino Dievą melu, kai Jis pasakė, kad už nepaklusnumą bus baudžiama mirtimi. Gali būti, kad Šėtonas tikėjo, jog kažkokiu būdu galės sutrukdyti dieviškąjį tikslą – skirti žmogui mirties bausmę. Jei taip, jis netrukus suprato, kad pastangos tai padaryti buvo bergždžios, nes žmonija pradėjo mirti.

Tačiau Šėtonas nepripažino, kad klydo. Vietoj to jis per žmogiškus tarpininkus ėmė skleisti melą, kad mirtis nėra tokia, kokia atrodo, kad mirties nėra. Jei jam pavyktų įtikinti žmones tuo tikėti, jis įrodytų, kad sakė tiesą, kai levai tarė: „Jūs tikrai nemirsite“; jums tik atrodys, kad mirštate, o kai atrodys, kad mirštate, būsite gyvesni nei bet kada.

Jėzus apie Šėtoną pasakė: „Jis yra melagis ir melo tėvas“ (Jono 8:44). Kitaip tariant, Šėtonas sukūrė pirmąjį melą, ir tai buvo labiausiai niokojantis ir toliausiai pasiekęs melas, koks kada nors buvo pasakytas. Šis melas, kilęs iš Edeno sodo, iškreipė Tiesą apie mirtį visų tautų ir religijų žmonių protuose; tuo tarpu Tiesą, kaip ją išreiškė Dievas teiginyje: „Jūs tikrai mirsite“, tikėjo palyginti nedaugelis.

„Atskiros esybės“ melas

Visiems buvo akivaizdu, kad žmogaus kūnas miršta ir grįžta į elementus. Šėtonas žinojo, kad nėra jokio būdo, kaip jis galėtų apgauti žmones šiuo klausimu. Todėl jis pradėjo skleisti mintį, kad žmogaus organizme yra kažkas, kas yra atskira nuo kūno,

esybė, kuri išsilaisvina iš kūno, kai jis miršta, ir toliau gyvena. Tarp save krikščionimis vadinančių žmonių šis neapibrėžtinai kažkas vadinamas „nemirtinga siela“.

Senovės egiptiečiai laikėsi šio požiūrio. Vėliau jį perėmė graikų ir romėnų filosofai. Po to, kai apaštalai užmigo mirtimi, pagoniški filosofai šią teoriją įvedė į krikščionišką bažnyčią. Nors apibūdinama įvairiais būdais, ši teorija, kad žmogaus viduje yra kažkas, kas negali mirti, taigi mirties nėra, buvo bendras tikėjimas daugumos religingų žmonių, tiek krikščionių, tiek nekrikščionių.

Biblija rodo, kad ši mintis buvo paplitusi tarp daugelio net karaliaus Saliamono laikais, ir matome, kaip jis kovoja su šia klaida Tiesa. Jis rašė: „Kas ištinka žmonių sūnus, tas ištinka ir gyvulius; jiems ištinka tas pats dalykas: kaip vienas miršta, taip miršta ir kitas; taip, jie visi turi tą patį kvėpavimą; todėl žmogus neturi pranašumo prieš gyvulį: nes viskas yra tuštybė. Visi eina į vieną vietą; visi yra iš dulkių, ir visi vėl virsta dulkėmis. Kas žino [kas gali įrodyti], kad žmogaus dvasia kyla į viršų, o gyvulio dvasia nusileidžia žemyn į žemę?“ Ekleziasto 3:19-21

Kaip aiškiai Saliamonas išdėsto Dievo Tiesą, patvirtindamas, kad mirtyje žmogus ir gyvulys yra vienodi, kad jie visi turi vieną kvėpavimą, arba „*dvasią*“, kaip tas pats hebrajų žodis yra išverstas Ekleziasto 3:21. Taip išdėstęs Tiesą, jis klausia: „Kas žino [gali įrodyti kitaip]?“ Jis akivaizdžiai žinojo, kad aplinkinės pagoniškos tautos laikėsi Šėtono melo, kad mirties nėra, kad nors kūnas miršta, yra „*dvasia*“, kuri pakyla „aukštyn“ ir toliau gyvena. Tačiau, kaip rodo Saliamonas, tai nėra tiesa. Jis sako, kad mirties akimirka žmogus ir gyvuliai yra vienodi. Žmogaus

pranašumas yra tai, kad Dievas pažadėjo mirusius žmones prikelti prisikėlime, bet nepažadėjo to padaryti žemesniems gyvūnams.

„Nemirtinga siela“ nėra biblinis terminas

Išraiška „nemirtinga siela“ niekur Biblijoje nepasitaiko, taip pat Šventajame Rašte netgi toli gražu nemokoma, kad žmogaus kūne gyvena atskiras subjektas, kuris, mirus kūnui, pabėga gyventi kitur. Pirmą kartą žodis „siela“ Biblijoje vartojamas Pradžios knygos 2 skyriuje, 7 eilutėje. Šioje eilutėje mums sakoma, kad Dievas sukūrė žmogų iš „žemės dulkių ir įkvėpė į jo šnerves gyvybės kvėpavimą; ir žmogus tapo gyva siela“.

Atkreipkite dėmesį, kad eilutėje sakoma, jog žmogus „tapo“ gyva siela, o ne kad jis „turi“ sielą. „Gyva siela“ yra tiesiog gyvasis būvis arba gyvasis padaras, kuris, kaip atskleidžia šis tekstas, atsiranda iš gyvybės kvėpavimo ir organizmo, arba kūno, sąjungos. Kūnas nėra siela. Gyvybės kvėpavimas nėra siela. Tik tada, kai dieviškosios galios dėka kvėpavimas suteikia gyvybę kūnui, šių dviejų dalykų derinys sukuria „gyvą sielą“.

Saliamonas sakė, kad žmogus ir gyvuliai turi vieną kvėpavimą, ir jis buvo teisus. Apie žmones ir žemesnius gyvūnus, sunaikintus potvyniu, skaitome: „Mirė visa gyvybė, judėjusi žemėje: paukščiai, galvijai, žvėrys ir visi ropliai, ropinėjantys žemėje, ir visi žmonės; visi, kurių šnervėse buvo gyvybės kvėpavimas, visi, kas buvo sausumoje, mirė.“ Pradžios 7:21, 22

Kadangi gyvūnai gyvena naudodamiesi tuo pačiu „gyvybės kvėpavimu“, kuris leidžia gyventi žmogui, gyvūnai taip pat yra „gyvosios sielos“. Ši svarbi tiesa

yra paslėpta nuo paviršutiniško Biblijos skaitytojo dėl vertimo nenuoseklumo. Pavyzdžiui, Pradžios knygos 1:24 rašoma: „Dievas tarė: ‚Tegul žemė išaugina gyvasias būtybes pagal jų rūšis: galvijus, roplius ir žvėris pagal jų rūšis‘; ir taip buvo.“ Šiame tekste frazė „gyvasis padaras“ yra tiksliai tų pačių hebrajų kalbos žodžių vertimas, kurie Pradžios knygos 2:7 verčiami kaip „gyva siela“, kur kalbama apie Adomą – žodžiai „padaras“ ir „siela“ abu yra hebrajų kalbos žodžio „nephesh“ vertimai. Kadangi vertėjai stengėsi nustatyti skirtumą tarp žmogaus ir gyvūnų, kurio Šventajame Rašte nėra, jie vartojo žodį „gyvūnas“, kai buvo kalbama apie žemesnius gyvūnus, ir „siela“, kai tekstas kalbėjo apie žmogų. Nėra nuostabu, kad Saliamonas rašė: „Kaip miršta vienas, taip miršta ir kitas.“

Teisingą mintį aiškiai išdėstė Saliamonas, kuris, aprašydamas, kas atsitinka, kai žmogus miršta, rašė: „Tada dulkės sugrįš į žemę, kaip buvo, o dvasia sugrįš pas Dievą, kuris ją davė.“ (Ekleziasto 12:7). Paprasta tiesa, išdėstyta šiame tekste, daugelio žmonių protuose yra supainiota dėl „ “ žodžio „*dvasia*“ nesupratimo. Jis verčia hebrajų žodį „*ruach*“, kuris tiesiog reiškia „kvėpavimą“ arba, kaip šiuo atveju, nematomą gyvybės jėgą.

Šis tekstas netgi toli gražu neteigia, kad žmogui mirus iš jo kūno išsiskiria sąmoninga esybė, kuri pakyla pas Dievą į dangų. Žodis „*grįžti*“, vartojamas pirmiau pateiktame tekste, paneigia tokios interpretacijos galimybę. Kūnas grįžta į dulkes, nes jis ir atsirado iš dulkių. Jei „*dvasia*“ būtų atskiras subjektas, kuris grįžta pas Dievą, tai reikštų, kad ji anksčiau gyveno su Dievu ir jai buvo leista laikinai

ateiti į žemę, kad apsigyventų žmogaus kūne. Kokia nepagrįsta būtų tokia išvada!

Tačiau kiek Saliamono pateiktas mirties apibrėžimas atitinka Biblijoje išdėstytus faktus apie žmogaus gyvąją sielą ar esybę? Kai kūnas ir kvėpavimas sugrįžta į savo pirminius šaltinius, gyvoji siela, arba esybė, nebeegzistuoja. Ji mirė, o mirtis yra baismė už nuodėmę. Ezechielio 18:4 paprastais žodžiais skelbia: „Siela, kuri nusideda, mirs.“

Mirtis vadinama „miego“

Kadangi Dievas pažadėjo prikelti mirusius žmones, Biblijoje mirusieji vadinami miegančiais. Šią svarbią Biblijos tiesą pabrėžia Jėzus, kalbėdamas apie Lozorius, Mortos ir Marijos brolio, mirtį. Jis savo mokiniams pasakė: „Mūsų draugas Lozorius miega.“ Mokiniai manė, kad Jėzus kalba apie natūralų miegą, todėl jis jiems aiškiai pasakė: „Lazariumi mirė.“ Jono 11:11–14

Čia Jėzus išdėstė vieną iš pagrindinių Dievo Žodžio mokymų. Lozorius buvo miręs, tačiau jis taip pat „miegojo“. Kai Dievas pasakė Adomui, kad nepaklusnumas baigsis mirtimi: „Tu tikrai mirsi“, jis turėjo omenyje gyvybės išnykimą. Šis gyvybės išnykimas būtų buvęs amžinas, jei ne tai, kad Dievas vis dar mylėjo savo žmogiškus kūrinius ir suteikė jiems išgelbėjimą, paaukodamas savo mylimą Sūnų, kad jis taptų žmonijos Atpirkėju ir Gelbėtoju nuo mirties. Jono 3:16, 17; 1 Timotiejaus 2:3–6

Jėzus atidavė savo „kūną“, savo žmogiškumą, kaip „išpirką [graikų kalba: atitinkamą kainą] už visus“, „už pasaulio gyvybę“ (Jono 6:51). Tobulo žmogaus Adomo nepaklusnumas atnešė nuodėmę ir mirtį visiems jo palikuonims. Dievo teisingumas reikalavo

„gyvybės už gyvybę“ – tobulos žmogaus Jėzaus mirties – kad būtų kompensuotas nepaklusnumas ir mirties bausmė, paskirta Adomui. Jėzaus mirtis suteikė „išpirką“ arba atitinkamą kainą už Adomą. Todėl būtent Jėzus „Dievo malone turėjo paragauti mirties už kiekvieną žmogų“ (Išėjimo 21:23; Romiečiams 5:12-19; Hebrajams 2:9). Taigi buvo numatyta, kaip sumokėti bausmę, mirties nuosprendį, kuris buvo paskelbtas Adomui ir jo palikuonims. Nors visi ir toliau miršta, dėl išpirkimo, suteikto per Kristų Jėzų, turi įvykti mirusiųjų prisikėlimas. Todėl Biblija naudoja terminą „miegas“, apibūdindama jų laikinas gyvybės nebuvimas.

Miegantieji nesuvokia išorinio pasaulio, taip pat ir mirusieji. Jie nieko nemato, nieko negirdi, nieko nežino. Biblijoje rašoma: „Gyvieji žino, kad mirs, o mirusieji nieko nežino.“ (Ekleziasto 9:5). Miegantieji gali būti pažadinti; taigi tie, kurie „miega“ mirtyje, gali būti ir bus pažadinti. Kaip Jėzus pasakė apie Lozorijų: „Aš einu, kad jį pažadinčiau iš miego“ (Jono 11:11). Visi, kurie miega mirties miego, dieviškosios jėgos dėka bus pažadinti naujos žemės dienos rytą. Štai kodėl skaitome: „Verksmas gali trukti visą naktį, bet džiaugsmas ateina ryte“ (Psalmių 30:5).

Marta paguosta

Jėzus ir maža šeima Betanėje – Marija, Marta ir Lozorius – buvo ypatingi draugai. Kai Lozorius susirgo, Jėzus ir jo mokiniai buvo gana toli nuo Betanės. Seserys pranešė Jėzui apie Lozorius ligą, bet jis nedelsdamas pas juos nenuvyko. Jis laukė dvi dienas. Tada Jėzus paskelbė, kad Lozorius mirė ir miega, ir kad jis ketina „pažadinti jį iš miego“. Jono 11:1-15

Marta išėjo pasitikti Jėzaus, kai jis artėjo prie jų namų. Švelniai jį barėdama, ji tarė: „Viešpatie, jeigu būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs“ (Jono 11:21). Marta buvo sielvartoje, ir tai buvo puiki proga Jėzui ją paguosti, ką jis ir padarė. Kokius raminančius ir paguodžiančius žodžius Mokytojas tarė Martai, kai jai to labiausiai reikėjo? Ar Jėzus jai pasakė, kaip dažnai sakoma panašiomis aplinkybėmis: „Marta, tavo brolis iš tikrųjų nemirė, jis tik nusimetė savo išorinį apvalkalą, savo kūną“? Ar jis pasakė, kad tikrasis Lozorius buvo gyvesnis nei bet kada? Ar Jėzus pasakė Martai, kad, greičiausiai, Lozorius „siela“ sklandė netoliese? Ar jis pasakė: „Marta, mirties nėra“?

Jėzus nepasakė nė vieno iš šių dalykų. Anksčiau jis savo mokiniams buvo pasakęs: „Lazariumas mirė“, ir dabar jis nebūtų prieštaravęs šiai tiesai, pasakydamas Martai, kad jos brolis yra gyvesnis nei bet kada. Tai, ką jis pasakė, norėdamas paguosti Martą, atitiko visą Dievo Žodžio liudijimą. Žinodamas, kad Lazariumas iš tikrųjų mirė, jis pasakė Martai: „Tavo brolis vėl gyvens.“ Jono 11:23

Marta nebuvo tikra, ką šie žodžiai reiškia. Ji žinojo, kad Jėzus buvo pažadinęs kitus iš mirties miego, ir ji buvo pasakiusi Jėzui: „Ką tik paprašysi Dievo, Dievas tau duos“, bet ji nebuvo tikra, kad Jėzus tuo metu paprašys Dievo pažadinti jos brolių iš mirties miego. Ji atsakė: „Aš žinau, kad jis vėl gyvens prisikėlime paskutinę dieną.“ Jono 11:22, 24

Marta aiškiai žinojo, kad įvyks visuotinis visų mirusiųjų prisikėlimas ir kad tada Lozorius bus pažadintas iš mirties miego. Ji buvo susipažinusi su Senajame Testamente užrašytais pažadais ir su pagarba bei tikėjimu klausėsi Jėzaus mokymų, todėl

žinojo, kad visai žmonijai yra šlovinga prisikėlimo viltis. Marta taip pat suprato, kad visuotinis prisikėlimas įvyks „paskutinę dieną“. Paskutinė diena nėra „pasaulio pabaiga“, kaip daugelis manė. Žodis „diena“ šiuo atveju reiškia laikotarpį, laiką Dievo didžiajame plane dėl žmonijos išpirkimo ir išgelbėjimo nuo nuodėmės ir mirties.

Dievo išgelbėjimo plane yra įvairūs laikotarpiai, arba amžiai, tiek prieš, tiek po Kristaus pirmojo atėjimo. Tai buvo parengiamieji amžiai, per kuriuos Dievas atrinko ir parengė tuos, kurie bendradarbiaus su Jėzumi dieviškojo plano paskutiniajame etape – Dievo teisiejo karalystės amžiuje, valdant Kristui. (Jeremijas 23:5; Matas 6:10). Tada Dievo planas pasieks savo užbaigtumą, kai bus pažadinti mirusieji ir visi, kurie tuo metu tikės ir paklus Kristaus karalystės įstatymams, bus atkurti iki tobulumo.

Marta žinojo apie šį paskutinį amžių, arba paskutinę dieną, Dievo plane, ir kad jos brolis bei visi mirusieji bus pažadinti iš mirties miego. Tačiau Marta nežinojo, ar būtent tai Jėzus turėjo omenyje, sakydamas: „Tavo brolis vėl gyvens“, o Jėzus jai tiesiogiai nepaaiškino, kokie buvo jo artimiausi ketinimai. Vietoj to jis atsakė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas: kas tiki manimi, nors ir mirtų, vis tiek gyvens; ir kas gyvena ir tiki manimi, niekada nemirs“ (Jono 11:25, 26). Pateikdamas save kaip „prisikėlimą ir gyvenimą“, Jėzus parodė, kad jis yra tas, kuris paskutinę dieną pažadins visus mirusiuosius. Tada, karalystės laikotarpiu, jis suteiks amžinąjį gyvenimą visiems, kurie paklus Dievo principams ir kurie tuo metu bus iš visos širdies juo tikėję.

Padrąsinęs Mortą, kad žmonija atgims prisikėlime, Jėzus paklausė jos: „Ar tu tiki tuo?“ Morta atsakė: „Taip, Viešpatie, aš tikiu, kad Tu esi Kristus, Dievo Sūnus.“ (Jono 11:26, 27). Morta teisingai suprato, kad Kristus, arba pažadėtasis Mesijas, bus pasiųstas į pasaulį išgelbėti žmoniją nuo mirties, ir kad tai bus įvykdyta pažadinant visus tuos, kurie miega mirties miego. Ji tikėjo, kad Jėzuje yra „prisikėlimas ir gyvenimas“.

Lazaro pažadinimas

Marta, išpažinusi tikėjimą Jėzumi kaip Mesiju ir jo gebėjimu prikelti mirusiuosius, grįžo namo ir paprašė Marijos eiti su ja pasitikti Jėzų, o ši sutiko. Jėzaus širdį sujaudino šis skausmo ir didelės netekties vaizdas, ir jis, kartu su kitais, taip pat verkė. Tada jis paprašė, kad jam būtų parodyta kapavietė, kurioje buvo palaidotas Lozorius. Jono 11:28–35

Stovėdamas prie kapo, Jėzus paprašė, kad būtų nuristas akmuo, uždengiantis įėjimą. Tada Morta ėmė protestuoti. Anksčiau ji buvo išpažinusi tikėjimą, kad Jėzus gali prikelti jos brolių, bet dabar ji suabejojo ir tarė Jėzui: „Viešpatie, jis jau smirda, nes miręs jau keturias dienas.“ (Jono 11:39). Jėzui tai neturėjo reikšmės. Jis ketino Lazario pavyzdžiu parodyti, kas galiausiai bus pasiekta dieviškosios galios dėka visiems mirusiems, o ten, kur veikia dieviškoji galia, nesvarbu, ar žmogus miręs keturias dienas, ar tūkstančius metų; gyvybė gali būti atgaivinta. Tas, kuris kaip Dievo įrankis iš pradžių sukūrė gyvybę, yra visiškai pajėgus ją atgaivinti.

Stovėdamas prie atidaryto kapo ir po atitinkamos maldos, Jėzus garsiu balsu sušuko: „Lazare, išeik!“ (Jono 11:43). Įdomu atkreipti dėmesį į tai, ko

pasakojimas nemini. Jame neminima, kad Lozorius būtų nuėjęs į dangų ir sugrįžęs. Lozorius nebuvo nuėjęs į dangų. Jame neminima, kad jis būtų nuėjęs į amžinų kankinimų bedugnę ir buvo išlaisvintas iš tų kančių. Amžinų kankinimų bedugnės nėra.

Pasakojime teigiama, kad kai Jėzus sušuko: „Lazare, išeik... tas, kuris buvo miręs, išėjo.“ Lazaras, „tas, kuris buvo miręs“, buvo pažadintas iš mirties miego. Išlaisvintas iš savo kapo drabužių, Lazaras susimaišė ir susivienijo su savo šeima bei draugais, kaip ir anksčiau. Sugražintas į gyvenimą, jis nebuvo nei vaiduoklis, nei dvasia. Jis buvo tas pats Lozorius, koks buvo anksčiau. Jis džiaugėsi, kad vėl gyvas, o jo šeima džiaugėsi, kad jis sugrįžo pas juos.

„Nenustebkite“

Anksčiau, kalbėdamas apie mirusiųjų prisikėlimą, Jėzus sakė: „Nenustebkite dėl to, nes ateis valanda, kai visi, esantys kapuose, išgirs jo balsą ir išeis: tie, kurie darė gera, – į gyvenimo prisikėlimą, o tie, kurie darė pikta, – į teismo prisikėlimą.“ (Jono 5:28, 29). Čia mums užtikrinama, kad kaip Lozorius buvo pašauktas iš kapo, taip ir visi mirusieji bus pašaukti visuotinio prisikėlimo metu.

Atkreipiame dėmesį, kad Jėzus čia taip pat kalba apie dvi bendras prisikėlimo grupes – tuos, kurie darė gera, ir tuos, kurie darė bloga arba nesugebėjo daryti gera. Tie, kurie darė gera, 24 eilutėje vadinami dabartinio amžiaus „tikinčiaisiais“. Jie nebus teisiami ateityje, nes jie sėkmingai išlaiko savo išbandymą dabartiniame gyvenime. Padarę „gerą“ tikėdami ir ištikimai sekdami Jėzaus pėdomis, jie pasirodė esą verti būti pažadinti iš mirties į „gyvenimo“ prisikėlimą

(). Tie, kurie taip nepasitvirtino esą verti, bus pažadinti iš mirties ir pateks į teismą, nes jų pažadinimas įvyks per pasaulio tūkstantmetį teismo dieną. Apd 17:31; 2 Pt 3:8; Apr 20:6

Graikų kalbos žodis, išverstas kaip „*teismas*“ Jono 5:29, yra „*krisis*“. Visi, kurie dabar neįrodė esą verti gyvenimo, susidurs su krize, kai bus pažadinti iš mirties miego. Žinoma, tada jie bus visiškai apšviesti dėl susijusių klausimų. Jiems bus suteikta galimybė, remiantis visišku supratimu, priimti per Kristų jiems suteiktą gyvenimą ir paklusti jo teisaus karalystės įstatymams, kuri tuomet valdys visos žmonijos reikalus. Jei jie priims ir paklus, jie bus atkurti iki žmogiškojo gyvenimo tobulumo ir gyvens amžinai. Tai bus jų visiškai prisikėlimas. Jei jie nepriims ir nepaklus, jie bus sugražinti į mirtį. Apie tą laiką Petras sakė, kad tie, kurie nepaklūsta, „bus visiškai išnaikinti“ iš žmonių tarpo. Apaštalų darbai 3:23

Šio amžiaus tikintieji, kurie pasirodė esą verti gyventi ir karaliauti su Kristumi, prisikels „šlovės, garbės ir nemirtingumo“ vardan. (Romiečiams 2:7). Taigi nemirtingumas yra ne žmogui būdinga savybė, bet šlovinga atlygis, siūlomas tiems, kurie yra pasiruošę kentėti ir mirti su Jėzumi, kad galėtų gyventi su juo. Kaip bendri Jėzaus paveldėtojai jo karalystėje, jie taip pat bus jo bendri teisėjai per tą teismo laikotarpį. 1 Korintiečiams 6:2; Apreiškimo 3:21; 5:10

Koks laimingas bus Dievo plano užbaigimas! Nuodėmės ir mirties viešpatavimas, kurį sukėlė Adomo nusižengimas Edeno sode, neturi trukti amžinai. Visi, kurie mirė per šį ilgą verksmo laikotarpį, bus pažadinti ir gaus individualią galimybę paklusti Dievo įstatymams ir gyventi amžinai žemėje.

Tai šlovinga viltis žmonijai, ir Dievo pranašas Dovydas ją išdėsto simboliškai ir gražiai. Cituojame: „Skelbkite tautoms: Viešpats karaliauja. Pasaulis tvirtai įtvirtintas; jo nepajudins; jis teisingai teis tautas. Tegul džiaugiasi dangūs, tegul džiūgauja žemė; tegul šurmuliuoja jūra ir visa, kas joje yra. Tegul džiaugiasi laukai ir viskas, kas juose yra; tegul džiaugsmingai gieda visi miško medžiai. ... Jis ateina teisti žemę. Jis teis pasaulį teisumu ir tautas savo ištikimybe“ (Psalmių 96:10–13). Iš tiesų, yra gyvenimas po mirties, nes dieviškosios galios dėka mirusieji bus prikeliama gyvybei. Tai yra didi viltis, kuri mums siūloma Dievo Žodyje.